

Самотність і любов

Володимир Ліпкан

Самотність — даність або результат,
У чому загадковий смак її та аромат?
Чи у дорослого вона чи у дитини,
Як ми живемо, не рахуючи всі днини.

Дорослий у самотності свідомо сам існує,
Нехай життя навколiшки кипить, вирує,
Він сам обрав цей шлях із одинацтва,
Тож має спадок із тіней й дивацтва.

Помилки, егоїзм, пиха надмірна —
Усе це з одинацтвом є співмірно.
Тож для дорослого — це справжній є здобуток
Для нього ця самотність не становить смуток.

Геть інша річ — **самотність у дитини**,
Яка не змінить радощів хвилини,
Яка чекає, безумовно щоб її любили,
Щоби плекали щохвилини і цінили.

Самотність у дитині щастя убиває,
Вона шляхи кохання серцем лячно закриває,
Любов — тепло, хай сонячне і увиразнене проміння,
Всім дітям до життя жаги надасть хотіння.

Жаги і спраги до життя й великого кохання,
Реалізації себе, підтримки задумів і намагання.
Добро і світло із душі хай буйно виростає,
Аби дитина зміст самотності ввіки не відчуває.

Любіть дітей, даруйте їм свою увагу,
У спосіб цей ви справжню виявляєте повагу.
Плекайте душі, паростки добра й дитячого кохання,
Бо діти виростуть і вдячні будуть вам за ваші щирі намагання.

Дитина має відчувати батьківську любов,
Бо потребує на підтримку знов і знов,

Дитина має вчитися *любов сприймати*,
Батьки — тепло, яким дитяче серце мають зігрівати.

Любов, увага, задушевне спілкування й розуміння,
Нехай росте і квітне в прийнятті і щасті нове покоління —
Дітей, яких любов'ю щиросердно й від душі плекали,
Дітей, яких ми справді любимо й завжди на них чекали!

08.02.2026